

[Damsgaard.]

lig hensigtsmæssigt at have alle bevillingsforslag vedrørende det enkelte ministerium samlet i én paragraf. Det giver et langt bedre overblik, ikke alene over de under det enkelte ministerium hørende aktiviteter, men også over deres virkninger på anlægsbudgettet.

Jeg kunne dog med hensyn til sammenhængen mellem driftsbudgetterne og anlægsbudgetterne — d. v. s. mellem aktiviteten og investeringerne — godt ønske, at det måtte blive muligt at give lidt bedre oplysninger herom i anmærkningerne. Jeg synes også, at anmærkningerne til enkelte paragraffer er for kortfattede, selv om jeg som formand for finansudvalget må sige, at hele komplekset af finanslov og anmærkninger er stort. Jeg forstod, at anmærkningerne vejede 1,8 kg; jeg har kun talt spalterne, der er 4.000 spalter vi skal igennem. Det væsentlige er ikke, at det er et meget stort og omfangsrigt værk, men at der er givet sådanne oplysninger, at vi i finansudvalget med tryghed kan gå det igennem og få de oplysninger, vi har brug for, og med tryghed kan skrive under på det til sin tid.

Jeg noterer med tilfredshed, at budgetoverslagene også i år rækker 3 år længere frem i tiden end selve finanslovsforslaget, men jeg tilføjer, at udviklingen — og især det tempo, hvori den foregår — gør det nødvendigt at kunne se endnu længere frem. Jeg håber derfor, at finansministeren eller økonomiministeren kan oplyse os om her, at der sker virkelige fremskridt med hensyn til den så ofte omtalte perspektivplanlægning.

Jeg synes dog, at finansministeriet selv har ydet et prisværdigt bidrag med fremlæggelsen af redegørelsen for hovedtendenserne i sundheds- og forsorgsinstitutionernes udvikling frem til 1985, men der er mange andre områder, der trænger til at blive analyseret, så at vi kan få et bedre grundlag for vore vurderinger af, hvilke opgaver vi kan blive stillet over for.

Den mere kortsigtede planlægning —

altså budgetoversigterne — er nu ved at blive et værdifuldt middel i bestræbelserne for at kontrollere og styre udviklingen inden for de enkelte områder.

De enkelte styrelser begynder at føle presset fra de givne budgetteringsrammer; og dette tvinger dem til at rette et kritisk søgelys mod nogle af de hidtidige udgifter; især når de ønsker aktivitetsudvidelse på andre områder.

Jeg må i denne forbindelse anerkende det påbud, som finansministeren i punkt 22 i cirkulæret af 16. juni 1969 retter til styrelserne om at foretage en vurdering af tilskudsordninger, hvis hjemmel er mere end 5 år gammel. Finansudvalget har gennem årene gentagne gange bedt de forskellige ministre om begrundelse for opretholdelse af tilskud og andre udgiftsforslag, der for år tilbage er blevet optaget på finansloven. Det har ofte været svært at få styrelserne til at indse, at fordi en udgift én gang er godkendt, bør den ikke nødvendigvis betragtes som permanent. Men nu tyder det på, at de faste budgetteringsrammer vil kunne medvirke til, at styrelserne i højere grad selv tilskyndes til at se kritisk på den slags udgifter.

Jeg kan også nævne, at i mange af de ansøgninger, vi i form af aktstykker modtager fra ministrene, søges der tilslutning til afholdelse af en eller anden udgift mod, at der til gengæld foretages en kompensierende besparelse. Finansudvalget interesserer sig stærkt for alle disse ansøgninger, først og fremmest fordi vi normalt er interesserede i at spare, hvor der er rimelig anledning her til. Men vi forlanger også en så vidt mulig udtømmende begrundelse også for besparelsesforslaget. Dette har det knebet med, hvorfor vi har fundet det nødvendigt at anmode finansministeren om at pålægge samtlige ministerier og styrelser at give sådanne oplysninger. Finansministeren har nu udsendt et sådant påbud, og vi regner det som en selvfølge, at dette påbud vil blive efterlevet.

Der er i det foreliggende finanslovsforslag